

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 724/2021
29.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Слијепчевића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Милшпед ДОО Београд, чији је пуномоћник Живорад Иконовић, адвокат у ..., против тужене АА Предузетника, Аутопревозник ... Београд, чији је пуномоћник Далибор Катанчевић, адвокат у ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 106.907,76 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 2337/21 од 09.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 29. децембра 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 2337/21 од 09.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 2337/21 од 09.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 17П 2662/2019 од 29.01.2021. године, укинута је решење о издавању платног налога Привредног суда у Београду посл.бр. 4Пл 112/19 од 09.04.2019. године, у обавезујућем делу, у целости; одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 106.907,76 динара са законском затезном каматом почев од 23.08.2018. године до исплате; обавезан је тужилац да плати туженој трошкове парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Допунским решењем Привредног суда у Београду 17П 2662/2019 од 18.03.2021. године обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 5Пж 2337/21 од 09.09.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена првостепена пресуда и допунско решење.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке.

Нижестепеним одлукама одлучено је о захтеву тужиоца на име накнаде штете коју је тужилац трпео услед неиспоручивања робе коју је тужени требало да превезе. Правноснажна пресуда заснована је на разлозима да између парничних странака није постојао пословни однос по основу уговора о превозу конкретне робе, према садржини изведених доказа. У ревизији, ревидент за спорно питање истиче да ли је потписивањем товарних листова од одређених лица закључен уговор о превозу. Међутим, ради се о фактичком, а не о правном питању. Ревидент указује на пресуду у којој се наводи да лица која врше пријем робе не морају имати посебно овлашћење, већ да је то ствар организације сваког правног лица. Међутим, овим се не указује на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, па се не ради о различитом поступању судова у истој правној ствари. Из наведеног следи да не постоји неуједначеност судске праксе на начин на који се то указује ревизијом. Такође, наводи ревизије који се односе на одлуку о трошковима поступка не представљају дозвољен разлог за посебну ревизију, с обзиром да је захтев за накнаду трошкова споредно потраживање чија оправданост је различита у сваком поступку, па из овог разлога не може бити предмет оцене у смислу уједначавања судске праксе.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 04.04.2019. године, ради накнаде штете. Вредност предмета спора је 106.907,76 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 906,30 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**